

PRIKKELS VAN EEN OSSENSTOK

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, Jezus' goddelijke opdracht wordt in Jesaja 61:1-3 omschreven als volgt: *“De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN, en den dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten; Om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikebomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde.”* Er zijn eigenlijk maar twee woorden, waarin Jezus' opdracht om mensen het reddende Evangelie te verkondigen, gevangenen vrij te maken, zieken te genezen en gebrokenen van hart te verbinden, bondig kan worden samengevat. Namelijk Liefde en Genade! Dit kan slechts betekenen dat de bijbel als Gods Woord (en Jezus is Zélf het Woord van God – Joh. 1:1,14), een boodschap bevat vol van Liefde en Genade. Het is om zo te zeggen de Liefdesbrief van Jezus aan de Gemeente, Zijn toekomstige Bruid.

Met deze ontzagwekkende Waarheid (en Jezus is óók de Waarheid – Joh. 14:6) in het achterhoofd wil ik met u kort een aspect van het leven van de apostel Paulus bekijken.

In de bijbel lezen we dat hij, vóórdat hij door de Here Jezus Christus in een geweldige, gezegende bediening werd geplaatst, de vroege, eerste gemeente van wedergeboren kinderen Gods, actief vervolgde. Hij heette toen nog Saulus en was betrokken bij de marteldood van Stéfanus en anderen, zoals de volgende schriftgedeelten verklaren.

Hand. 7:58-60 – *“En wierpen hem ter stad uit, en stenigden hem; en de getuigen legden hun klederen af aan de voeten eens jongelings, genaamd Saulus. En zij stenigden Stéfanus, aanroepende en zeggende: Heere Jezus, ontvang mijn geest. En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.”*

Hand. 8:1,3 – *“En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood. En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de Gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judéa en Samaria, behalve de apostelen..... En Saulus verwoestte de Gemeente, gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis.”*

Hand. 9:1-2 – *“En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester, En begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem.”*

Over het algemeen zijn deze boze, oude praktijken van Saulus bij christenen wel bekend. Maar wat minder bekend bij hen is het gegeven, dat Saulus (hierna Paulus) toen een heel godsdienstig en religieus persoon was, die zijn uiterste best deed om God goed te dienen op de manier die hij goed achtte. Paulus was geen ongelovige wereldling. Hij volgde ijverig en onberispelijk onze God en was opgevoed door Gamaliël, een van de meest gewaardeerde leraren en theologen in Israël in die dagen. De bijbel kende voor Paulus geen geheimen meer. Paulus zei zelf hierover het volgende:

Hand. 22:3 – *“Ik ben een Joods man, en te Tarsen in Cilicië geboren, opgevoed in deze stad, aan de voeten van Gamaliël onderwezen naar de bescheidenste wijze der vaderlijke wet, zijnde een ijveraar Gods, gelijkerwijs gij allen heden zijt;”*

Fil. 3:6 – *“Naar den ijver een vervolger der Gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk.”*

Hoe kon het dan gebeuren, dat een zo ijverige en onberispelijke dienaar van God tóch Diens geliefde kinderen vervolgde en vermoordde?

Omdat Paulus dácht dat hij goede deed. Hij meende dat de christenen geen goede Joden meer waren en hij dacht dat hij Gods wil deed. Hij deed deze vreselijke dingen onwetend in zijn ongeloof. 1 Tim. 1:13 – *“Die te voren een godslasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid.”*

Paulus was onwetend, omdat hij nog geen persoonlijke ontmoeting met de Here Jezus Christus had gehad en nog totaal geen idee had van Jezus' Liefdesbrief. Ondanks zijn grote kennis van de bijbel. Dáárom verwierp hij Jezus en had Hem niet lief. En dáárom vervolgde hij de wedergeboren kinderen Gods, die Jezus wél liefhadden.

Hebben zulke vervolgingen in overdrachtelijke zin ook niet vaak plaats in onze christelijke gemeenten in Nederland? Gebeurt het niet dat streng religieuze personen, met niet of nauwelijks een intieme relatie met Jezus, de broeders en zusters die wél vurige, enthousiaste harten voor Jezus hebben, intimideren en kleineren of afdoen als hopeloos fanatiek? Zij misprijzen hen en wijzen hen steeds weer op nauwelijks ter zake doende, knellende, meestal menselijke wetjes en regeltjes en beroven hen van hun vrijheid in Jezus (Gal. 2:4; 5:1). Dit is dan wel geen letterlijke vervolging, maar zeker een figuurlijke.

De oorzaak is dat men door diep in het hart verscholen ongeloof nog niet een werkelijke wedergeboorte heeft ervaren. Men heeft nog geen ontmoeting met de liefhebbende Heiland gehad, die Zijn eigen Bloed offerde voor diep verloren zielen. De bijbel is voor hen nog steeds niet meer dan een wetboek gebleven, een theologisch handboek en zeker geen liefdesbrief van de hemelse Bruidegom. Het Woord van God sprak wel regelmatig tot hen, ja, klonk zelfs tot in het hart, maar steeds was het gesproken Woord voor hen te moeilijk om in de praktijk te brengen, werd het wederstaan, dan wel niet gehoorzaamd.

Dat kón ook niet anders, omdat in het leven van een onwedergeboren persoon het vlees steeds de belangrijkste stem heeft. Met als gevolg dat de correcties van het Woord niet acceptabel of niet meer van deze tijd of zelfs belachelijk zijn.

Tótdat men rechtstreeks met de Liefde van Jezus wordt geconfronteerd. Want het kan door genade en liefde van Jezus gebeuren, dat Hij zich desondanks aan je openbaart. Het kan gebeuren, dat ondanks alle vleselijke tegenstand Gods Woord als een mokerslag het hart binnendringt.

Dit gebeurde ook met Paulus, toen hij op een dag naar Damaskus op weg ging om die fanatieke christenen tot de orde te roepen. Hand. 9:1-6a – *“En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester, En begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem. En als hij reisde, is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam, en hem omscheen snellijk een licht van den hemel; En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan. En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?...”* Het verwijt van Jezus (en ik benadruk dat Hij het Woord Zelf is) aan Paulus was: *“Waarom vervolgt je Mij? Het valt je hard om met de verzenen (dat wil zeggen de hielen) tegen de prikkels te slaan”.*

Wat bedoelde Jezus eigenlijk?

Een prikkel was een zogenaamde ossenstok, een werktuig van een boer om zijn ploegende os over de akker te corrigeren en voort te drijven. Het bestond uit een lange, tamelijk dikke stok met aan het uiteinde een ijzeren punt. Het kon ook als wapen worden gebruikt.

De uitdrukking *"de verzenen tegen de prikkels slaan"* werd gebruikt ten aanzien van hen, die het onvermijdelijke wilden ontwijken en daardoor leed en schade berokkend.

Paulus bood gevaarlijk weerstand en trachtte zich tevergeefs aan de corrigerende prikkels van het Woord, dus aan Jezus, te onttrekken door achteruit te slaan tegen die prikkels. Maar nu werd hij ineens met Jezus geconfronteerd en het enige wat hij nog kon stamelen was: *"Wat wilt U, dat ik doen zal?"* Wie een ontmoeting met Jezus heeft gehad en Zijn Liefde heeft ervaren, heeft nog maar één verlangen. Namelijk om de wil van Jezus te doen.

Broeders en zusters, als Gods Woord in ons hart "prikt", kunnen wij het beste gehoorzamen. Verzet tegen Gods Woord komt meestal vanuit ons vlees, onze oude natuur. Doch wij dienen de neigingen en aanvechtingen van ons vlees te wederstaan. Dat kunnen wij doen door het Woord dat ons corrigeert te aanvaarden en hetzelfde Woord voortaan als wapen tegen de aanvallen van de duivel (middels ons vlees) te gebruiken. Gods Woord wordt dan een ossenstok in onze eigen handen. Een voorbeeld: De bijbel leert ons om heilig te leven, omdat God Zelf heilig is. Maar zolang we nog aan bijvoorbeeld seksuele lusten zijn gebonden, is het niet leuk om dit te horen. Tot we echter de correctie accepteren. Als dan op enig moment satan ons met verkeerde lusten probeert aan te vallen, dan kunnen we hem wederstaan met dezelfde uitspraak: *"Weest heilig, want Ik ben heilig."*

In de bijbel staat een verhaal beschreven over een richter in Israël, Samgar genaamd, die de ossenstok op bijzonder vaardige wijze kon hanteren. Eigenlijk wordt aan zijn overwinning slechts één bijbelvers gewijd, maar de geestelijke inhoud van dit vers is geweldig. Richt. 3:31 – *"Na hem nu was Samgar, een zoon van Anath, die sloeg de Filistijnen, zeshonderd man, met een ossenstok; alzo verloor hij ook Israel."*

Samgar, een eenvoudige boer of akkerbouwer, versloeg zeshonderd Filistijnen met een ossenstok. En we hebben hiervoor in de geschiedenis van Paulus reeds gezien, dat de ossenstok een typebeeld is voor het corrigerende Woord van God. Hij versloeg een heel leger van Filistijnen, die in overdrachtelijke zin in de bijbel steeds naar de aanvechtingen van ons vlees, onze oude natuur, verwijzen. Want de Filistijnen woonden immers in steden midden in Israël, zoals wij ook altijd het vlees met ons meezeulen. De strijd met de Filistijnen vond ook altijd in Israël plaats, zoals ook wij de strijd tegen het vlees in ons voeren. En nooit werden de Filistijnen helemaal verslagen, zoals ook wij ons vlees nooit helemaal kunnen verslaan, omdat het altijd weer de kop opsteekt zodra wij enigszins geestelijk verslappen.

Maar Samgar overwon glorieus! Met de ossenstok! Dat wil zeggen een *"malmad"* (מלמד) in het Hebreeuws, een woord dat afkomstig is van het werkwoord *"lamad"* (למד), dat *"leren, onderwijzen, onderrichten, oefenen in"* betekent. Broeders en zusters, is Gods Woord niet geweldig? Is de ossenstok dus niet werkelijk een heerlijk typebeeld van het Woord dat ons corrigeert, leert, onderwijst, oefent? Ja, met het Woord zullen wij beslist ons vlees verslaan.

De naam Samgar (שמגר) betekent waarschijnlijk *"zwaard"*. En hij was een zoon van Anath (אנת), hetgeen *"antwoord"* betekent. Geliefde broeders en zusters, herkent u het antwoord? Het zwaard van Gods Woord is het antwoord (Efez. 6:17b).

Zodra de bijbel voor u geen wetboek of theoretisch handboek meer is, maar de liefdesbrief van Jezus aan u behorend tot Zijn geliefde Bruid, zal Gods Woord voor u als een Zwaard worden, waarmee u elke aanval van satan zult kunnen pareren. Want dan krijgt u Jezus zo lief, dat u Hem nooit meer wilt bedroeven.

Moge Hij u en mij deze week zegenen. Amen..